

valge, vilistanud ja lasknudemale
tattaral, misel häde kabusel häde
muntriga tulla ning jättand palmas.
Käis imestanud misis krahvi tättor
tunde peigumike üle. Ta läinud siia ja
naadanud, kus ka tema isad olid
oln. Käis palmaselid jäänud jäänud
laudas, tema isad olid olid aga käi
kis murkas, napaga natuke palmas
raaga ka eu. Tema täitunud mõt
ga rõõm ja atelnud. Kes minu na
nemis ei auusta ega armasta, see ei
auusta ega armasta ka mind.
Kõndi lauas ega laanud ta poonud
põr affast maha ja läinud oma
teed — ilane aja toetka hakkand
ta jälle oma waimate kallal
murama, et need temale siia kopsi
Iga aelnud küll, et kas ma ära olu

unestanud, mis ja kõige wiimati pal
ma peal tegid aga et paig kaugro
peale ajanud, jäs läinud ta auiti
wiimases. Ta tulnud siia aht. juurt
Kõndrali lütarit Kärnas Kõnnale kopsi
ma, tulnud Kauras nõi kausel wahnis
et see peidmeks pealt kingitust pärin
nud. Iga tulnud kade ja rääkinud jõe
Kann lasknudemale siia kalle teemend
kivi tulla ja rääkinud jõe prundi
kingitust wia. Punt rüüstanud
ennast waga oma peidmeks kallikim
gitust üle. Kui laulotomise ag
tulnud, wätnud Iga Kärnas Kõnnale jõe
le kane kilmia ja wiinud kirkusse.
Punt laskunud oma peigumike
nähes küll ära, palt wiinud aga
enam midagi parata, muid kui
lasknud aga ära laulatada.